

Obě složky letecké pěchoty svým charakteristickým způsobem boje vynutily si nové metody boje útočného i obranného, avšak i zde platí určité předpoklady, které nutno zachovati, aby akce let. pěchoty se mohly setkat s úspěchem.

Základní podmínky pro použití obou složek let. pěchoty k úspěšnému boji jsou :

- a) Volnost jednání ve vzduchu čili vlastní letecká převaha nad prostorem bojové akce.
- b) Úzká spolupráce se všemi pozemními jednotkami, hlavně motorisovanými a tankovými.
- c) Použití let. pěchoty s překvapením.
- d) Povětrnostní podmínky.

Každá akce let. pěchoty jest značně závislá na vlastní letecké převaze nad prostorem vlastní bojové akce a to především v první fázi boje. Tato převaha ve vzduchu v tomto okamžiku bude nejdůležitější a musí jí být dosaženo za každou cenu. Ovšem letectvo může svoji převahu udržeti pouze po určitou dobu a po ní bude její intenzita velmi proměnlivá. Bude velmi záležeti na jednotkách let. pěchoty a všech ostatních pozemních zbraní, aby této převahy co nejvydatněji využily.

Vlastní letecká převaha bude silně ovlivňována :

- a) silou vlastního letectva,
- b) silou nepřátelského letectva,
- c) technickým materiálem a kvalitou jednotlivého létajícího personálu,
- d) povětrnostními podmínkami.

Úkol vlastního letectva jest útočný i obranný. Útočný úkol provádí letectvo bombardovací, bitevní i stíhací, které v daném prostoru bombarduje a ostřeluje pozemní obranu nepřítel, ji umlčuje nebo ničí. Bombardování je prováděno s malých, středních i velkých výšek, za horizontálního letu nebo za letu střemhlav, jednotlivými létadly anebo větším počtem ve vlnách. Není vyloučeno použití dýmové clony, plynových bomb anebo postřiku.

Letectvo bombardovací zde vlastně představuje a nahraňuje dělostřelectvo a slouží především k jeho nahrazení nebo sesiluje a prodlužuje dělostřelectvo přímé podpory a dělostřelectvo všeobecné činnosti.

Letectvo bitevní přímo útočí na odpory, které brzdí postup let. pěchoty po přistání, letectvo stíhací pak kromě bombardování a ostřelování odporů z kulometů a kanonů s malých výšek chrání přesun let. pěchoty vzduchem před útokem se vzduchu.

Všeobecně možno říci, že letecká spolupráce s let. pěchotou jest nanejvýše důležitá, poněvadž letectvo pro ni provádí všechny druhy průzkumu, ochranu, přímou podporu, zajišťuje spojení a dopravu let. pěchoty na místo akce.

To, co platí o spolupráci s letectvem, platí ve stejné míře o spolupráci se všemi ostatními pozemními jednotkami, především tankovými a motorisovanými.

Úkol let. pěchoty jest vypracován v rámci celé operace a je tudíž přesně určen časově i prostorově v souladu s akcí ostatních zbraní, pokud jim není dán naprosto samostatný úkol.

Spolupráce všech zbraní vyžaduje v moderním způsobu vedení boje velké požadavky na všechny velitele. Ti musí být vysokých vojenských kvalit s všestrannými znalostmi o vedení boje jednotlivých zbraní, jejich použití a možnostech, čímž vzájemné porozumění pro spolupráci se jen zvětšuje. Jasným příkladem jsou němečtí generálové, kteří prošli a získali zkušenosti u všech zbraní dříve, než jim bylo svěřeno velení.

Prvky utajení a překvapení představují vždy a tím více zde, důležitou zbraň a proto tyto prvky musí být pečlivě chráněny. Jako při každé bojové situaci, tak i zde moment překvapení reprezentuje 50% úspěchu. Utajení všech příprav, jako letecký průzkum, fotografování prostoru akce, soustředování značného počtu dopravních letadel a jednotek, to bude často velmi ožehavý problém.

Studujeme-li blíže prvek překvapení, poznáme, že můžeme nepřítele překvapiti buď úplně nebo částečně, a to :

- a) časově — že volíme dobu akce (roční nebo denní) nepřítelem nejméně očekávanou, rovněž, co se týče povětrnostních podmínek,
- b) prostorově — útok let. pěchoty jest proveden v prostoru, ve kterém nepřítel akci neočekával anebo mu nepřikládal velkého významu,

2. 2-3/44
- c) použitím nových bojových metod (speciální úderné jednotky, vyložené s kluzáků a pod.),
d) použitím nového bojového materiálu (zbraní, střeliva, boj. vozidel atd.), jichž konstrukce a účinek jest nepříteli neznám.

Z toho důvodu, aby byl zachován prvek překvapení, bývá někdy spolupráce s letectvem v první fázi nepatrná nebo vůbec žádná.

Před vlastní akcí let. pěchoty musí být bráno v úvahu:

1. Situace nepřítele na cíli.
2. Úkol.
3. Plán a jeho provedení.
4. Vlastní prostředky.
5. Povětrnostní podmínky.
6. Doba.

Situace nepřítele na cíli jest směrodatná pro volbu druhu útoku, jednotky, její síly, druhu materiálu, prostoru a doby.

Nutno uvažovati o možnostech útoku překvapením (noční akce parajednotek, aby bylo možno prováděti letecké výsadky za svítání).

Celou akci nejvíce ovlivňuje skutečnost, zda je cíl nepřítelem chráněn a jak je chráněn, obranný systém cíle za spolupráce vojenských a polovojenských formací. Jest přirozené, že tato skutečnost značně ovlivňuje spolupráci s ostatními zbraněmi, především s letectvem a sice, bude-li akce předcházeti let. bombardování cíle či bude útok prováděn s překvapením s použitím speciálních úderných jednotek výsadkových nebo parašutistických.

Situace nepřítele na cíli rozhoduje rovněž o způsobu shoení nebo vysazení jednotek let. pěchoty:

1. Přímě na cíl.
2. Blízko cíle.
3. Daleko od cíle.

Toto provedení bude úzce souviseti s daným úkolem a s terénem.

Jestliže jsou jednotky shoeny přímě na cíl, děje se tak na základě naprosto pasivní obrany nepřítele, desorganise nepřátelské obrany nebo pod ochranou dýmové clony a přímé ochrany i podpory letectva. Akce, spojená se seskokem přímě na cíl, musí být velmi pečlivě připravena, musí se vyznačovati velkou rychlostí a energickým postupem bez ohledu na jakékoliv nebezpečí, poněvadž seskok jest následován okamžitou ztečí nejbližších nepřátelských odporů.

Tyto akce přímě na cíl jsou prováděny speciálními jednotkami údernými anebo vyzbrojených speciálními zbraněmi pro boj na krátkou vzdálenost (ruční granáty, kulo-

metné pistole, lehké kulometry, útočné nože a pod.).

Způsob útoku přímě na cíl silně působí na morálku pozemní obrany nepřítele, zvláště je-li proveden s překvapením.

V některých případech při obsazování letiště se od tohoto způsobu seskoku upouští, poněvadž nepřítel má pravidelně položeny palby svých automatických zbraní a často i dělostřelectva na přistávací plochy.

Jen tehdy, jsou-li tyto palby umlčeny, pod ochranou dýmové clony jsou na tyto plochy shoeny speciální jednotky úderné, které pozemní obranu letiště ničí a provádí ochranu jednotek, určených k odstranění překážek s přistávacích ploch.

Této taktiky boje let. pěchoty bylo užito Němci při obsazování holandských a norských letišť, rovněž při invasi Křety. V posledním případě Němci dokonce přistávali s kluzáky i motor. letadly na plochách, které byly pod silnou palbou anglických kulometů a dělostřelectva; také jejich ztráty v prvních dnech invase Křety byly velmi vysoké.

Při shoení parajednotek nebo vysazení let. výsadek v blízkosti cíle—vzdálenost bude závislá na hloubce a druhu nepřátelské obranné sestavy, terénu a počtu použitých jednotek — je takový útok prováděn za velmi příznivých podmínek. Jednotky mají kdy vyzbrojiti se zbraněmi a střelivem ze zásobníků zbraní, dobře se organisovati, správně se orientovati na směry útoku a zaujati nejvýhodnější útočnou sestavu podle okamžité situace. Je třeba podotknouti, že ani zde nesmí být zanedbáván prvek překvapení a rychlost v provedení. Útočící jednotky nejsou shoeny nebo vysazeny do jednoho místa, nýbrž v celém okruhu cíle. Roty mohou na příklad seskočiti odděleně $\frac{1}{3}$ až $\frac{1}{2}$ km i více od sebe.

Akce obou složek letecké pěchoty daleko od cíle děje se především z důvodů strategických za použití vyšších jednotek letecké pěchoty. Ovšem, tento seskok může být proveden i v menších jednotkách — guerillových. Seskok i výsadky mohou být provedeny na několika místech najednou 20 až 30 km od sebe vzdálených a jádro útočících sil může být na ploše až 40 km². Při akci let. pěchoty daleko od cíle může se použiti vyšších jednotek, vybavených i těžkým bojovým materiálem, jako jsou tanky, OA a pod. Úkolem jest, vždy získati rozhodující úspěch v rámci větší operace.

Výhody seskoku nebo vysazení daleko od cíle jsou značné. Překvapení, nerušené přípravy celé akce, vyzbrojení, organisování a

zaujetí nejvýhodnější útočné sestavy bez vážnějšího zásahu nepřítele, značný demoralisující vliv jak na vojenské části nepřítele, tak i na obyvatelstvo, to jsou vše výhody, kterých musí být využito v největší míře.

Úkol, který jest dán let. pěchotě, je přesně vymezen časově i prostorově a velmi úzce navazuje na akci ostatních zbraní.

Splnění každého úkolu vyžaduje nejvyššího stupně iniciativy, rozhodnosti a důslednosti od každého velitele a vojína. Tyto vlastnosti musí být nacvičeny a vžity na základě tvrdého výcviku a všestranné znalosti všech moderních způsobů boje a moderních zbraní.

Bojový úkol let. pěchoty nutno rozdělit na dvě fáze, které jsou na sobě velmi úzce závislé :

- a) Počáteční fáze, která musí být bezpodmínečně splněna (na př. zmocnit se přechodu řeky v týlu nepřítele), aby mohla být provedena.
- b) Hlavní fáze, naprosto závislá na úspěšném dokončení fáze počáteční (na př. po přehrazení ústupových cest nepřítele, útočit do jeho týlu).

Charakteristika boje let. pěchoty záleží především v jejím použití :

- a) na velké vzdálenosti bez spolupráce s ostatními pozemními zbraněmi (možnost spolupráce jen s letectvem),
- b) pro usnadnění pozemní akce ostatních zbraní,
- c) lokálním,
- d) v samostatné akci.

Tuto stať nejlépe vysvětluje příti odstavec, ve kterém jsou naznačeny nejčastější cíle útoku let. pěchoty :

- 1) Obsazení letišť — hlavně letišť, se kterých operují nepřátelské stíhače k zajištění místní letecké převahy — nebo jiných vhodných ploch pro přistání a jejich přípravu pro let. výsadky.
- 2) Útok parajednotek za současné frontální akce pozemních jednotek s úkolem ochromit tyl nebo bok nepřítele.
- 3) Spolupráce s jednotkami, které se budou snažit o vylodění z moře. V takovém případě jsou parajednotky shozeny ve velkém počtu blíže pláží u přístavů, aby ničily obranu pobřeží a vytvořily nutné předmostí.
- 4) Provádění akcí destruktivních a sabotážních (jako ničení mostů, tunelů, viaduktů, železničních objektů vůbec, komunikací všeho druhu, vitálních objektů civilních, jako vodáren, plynáren, elektráren, radio-stanic, skladů všeho druhu a podobných

objektů), označování cílů, vhodných pro letecké bombardování (ohně, světla, vysekání trávy nebo obilí a pod.).

- 5) Shazování guerillových jednotek v týlu nepřítele za účelem ničení komunikací, zásobovacích kolon, velitelství atd.
- 6) Rozšiřování falešných zpráv, zvyšování zmatků, desorganizování, rozptylování nepřátelských sil přistáváním v malých skupinách na širokém prostoru v týlu nepřítele.
- 7) Navazování spojení se zpravodajskými agenty, členy „páté kolony“ za účelem získání zpráv, vydání nových instrukcí, po případném rozdělení zbraní a střeliva příslušníkům tajných organizací atd.

Úkoly, které mohou dáti parajednotkám, jsou tak rozsáhlé, že lze jen těžko všechny vypočítati, při čemž variace a kombinace těchto možností jsou rovněž značné.

Z tohoto povšechného přehledu o možnostech použití parajednotek je vidět, že jejich úkoly mohou být plněny jednotlivci, malými nebo většími skupinami nebo většími organickými celky, patřičně vyzbrojenými.

Nelze dobře říci, že hlavním úkolem parajednotek zůstává úkol předvoje hlavních sil, ať již vyšších jednotek parašutistických nebo výsadkových nebo dokonce pozemních a námořních sil. Zkušenosti soudobé války dokázaly, že parajednotky dovedly splnit úkoly zcela samostatně bez pomoci nebo spolupráce jiných zbraní.

Charakteristický způsob boje parajednotek a let. výsadek představuje nový způsob vedení boje. Jak již bylo dříve poznamenáno, možnosti použití let. pěchoty nejsou všechny vyčerpány a obránce musí být připraven na jakýkoliv způsob útoku, jaký místní poměry a situace dovolují s tím vědomím, že není bezpečného týlu a tudíž, že fronta jest vlastně všude.

Není zde dogmatu nebo pravidla pro použití parajednotek již z toho důvodu, že skutečné jejich možnosti jsou velmi značné. Parajednotky mohou být použity v boji nejrozmanitějším způsobem. Vše záleží na úkolu, který jim byl dán a zkušený velitel musí umět plně využít jejich charakteristického způsobu boje podle dané situace.

Dříve, než je vypracován celý plán útoku a celé akce vůbec, jsou studovány mapy, náčrtý, hlášení získaná nejrozmanitějším způsobem, letecké fotografie prostoru akce (vertikální i panoramatické), ze kterých je studována obrana nepřítele, umístění jeho jednotek, protiletadlových baterií, kulometných hnízd, přítomnost nepřátelské

č. 2-3/44

útočné vozby, která jest útočícím jednotkám let. pěchoty nejnebezpečnější, nejvýhodnější pro seskok nebo přistání kluzáků, chráněné přístupy k cílům, možnosti použití vlastních doprovodných zbraní a útočné vozby.

Všechny tyto zprávy musí býti stále doplňovány a ověřovány, poněvadž zvláště zprávy o nepříteli představují prvek velmi nestálý a proměnný.

Nejvýznačnější vlastností každého plánu útoku let. pěchoty jest jeho jednoduchost. Čím komplikovanější plán a manévry, tím menší vyhlídka na úspěch.

Není to jen důkladná příprava všech rozkazů, na kterých závisí celkový úspěch, ale důkladná příprava celé akce. Pečlivá příprava akce do nejmenších podrobností představuje 75% úspěchu; zbývajících 25% úspěchu záleží nejen na velitelích, ale na každém jednotlivci. Třebaže každý parašutista musí býti dokonale a samostatně bojovný — a za všech okolností útočník — přece konečný úspěch je výsledkem celku.

Letecká pěchota a parajednotky zvláště jsou cvičeny především k útočnému boji.

Způsob útoku let. pěchoty je velmi jednoduchý. Útočný boj letecké pěchoty záleží na využití každého úspěchu k založení vlastního útoku. Volí nejvhodnější místo, jehož pád může otrástit odporem nepřítele a tam soustřeďuje hlavní úsilí. Jestliže však bylo zvoleno takové místo, kde se soustředění hlavního úsilí neprojevuje a nebo průběh akce má možnost úspěchu jinde, pak se této situace okamžitě využívá k nasazení hlavního náporu. Každý muž, všechny prostředky, veškerá síla úderu je vedena proti tomuto místu a každý úspěch je živěn a rozšiřován. Při útoku letecké pěchoty, družstva, roty, pluku nebo vyšší jednotky setkáváme se stále s kombinací útoku frontálního a obchvatu. Prosakování — infiltrace — rozleptávání týlu a celého obranného systému nepřítele — jest nejpodstatnější částí útoku čelného i obchvatu.

Hlavní zbraní letecké pěchoty je rychlost, palba a překvapení. Palba, doplněna rychlostí, zvětšuje velkou měrou účinek překvapení, velká pružnost v rozhodování, v rozkazovací technice a v provádění všech akcí značně napomáhá k dovršení úspěchu.

Obrana pro parajednotky znamená pouze oddech a přípravu pro další útok. Provádě-li se obrana na základě celkového průběhu situace, není to obrana linie nebo linií, nýbrž jsou to ohniska odporu, která bojují podle známých zásad. Heslo parajed-

notek jest: vydržeti do posledního muže. Neuznává se obklíčení. Obklíčení zde znamená diviti se kolem a střeliti všude. Parašutista musí býti realistou. Musí si býti vědom, že pro něho boj znamená zabít nebo býti zabit sám.

Ačkoliv při správném odhadu možno parajednotek použití s úspěchem ve většině bojových situací, v různé síle a různé vyzbrojených, jsou dva nejvýraznější způsoby útoku a to :

1) Soustředěný útok, kdy parajednotky seskakují k útočné akci v širokém okruhu cíle na různých místech současně. Pararota — o síle asi 120 až 140 mužů — seskakuje do prostoru asi 400 × 200 m. Tímto způsobem může celý pluk přistáti v poměrně malém prostoru a soustřediti se ve velmi krátkém čase.

2) Rozptýlený útok, při kterém jsou parajednotky svrženy do širokého prostoru se samostatnými úkoly, což by poněkud odpovídalo našemu boji na široké frontě.

Nutno si udělati představu, jak takový útok let. pěchoty vypadá, zvláště rychlost, s jakou jest útok proveden a pak není třeba obávati se překvapení.

Útok může býti proveden za svítání, za soumraku a přirozeně nejsou vyloučeny také akce noční po předběžném důkladném průzkumu a přípravě. Přistáti padákem možno v kteroukoliv denní dobu a za velmi nepříznivých povětrnostních podmínek, jako jest vítr, déšť, mlha, sníh. Průměrné procento ztrát při seskoku padákem následkem těžkého terénu nebo špatných povětrnostních podmínek pohybuje se mezi 5 až 25%. Za normálních podmínek jest to 1 až 3%, při silném větru, asi 15 m za vteřinu, 3 až 12%, zatím co při nárazovém větru a těžkém terénu dosahují ztráty až 25%.

Podle zpráv o akci německých parašutistů v Norsku vlivem silného větru, nízkých mraků a obtížného odhadu výšky v kopcovitém terénu, byli němečtí parašutisté shozeni s výše pouhých 35 až 50 m. Výsledek toho byl, že mnoho parašutistů se zabilo nebo těžce zranilo a ti, kterým se seskok podařil, byli tak deprimováni nezdařením svých druhů, že se jich velká většina vzdala.

Jak již bylo dříve uvedeno, způsob útoku let. pěchoty záleží na cíli, je-li chráněn a jak jest chráněn. Je třeba správně ohodnotiti nepřátelský obranný systém a podle toho se rozhodnouti k akci. Jestliže jest cíl nepřitelem chráněn, bude celé akci předcházeti let. bombardování pozemní obrany nepřítel, jejího okolí a komunikací pro možný přísun

jeho záloh, ať již způsobem normálním s horizontálního letu nebo létadly pro bombardování střemhlav za silné ochrany letectva stíhacího. Účelem tohoto bombardování jest zničit a umlčet pozemní obranu nepřítele.

Bombardovací létadla jsou následována létadly dopravními s parajednotkami nebo let. výsadkami s kluzáky se speciálními údernými jednotkami, rovněž chráněny stíhacím letectvem před útokem se vzduchu. Let. péchota jest nejzranitelnější za přeletu, poněvadž jest vystavena útokům se vzduchu i palbě protiletadlových zbraní. Nebezpečí útoku se vzduchu se snižuje doprovodem vlastních stíhačů. Největší nebezpečí — a jak jest také prakticky dokázáno — jest během seskoku a přistávání let. výsadek (motor. letadel a kluzáků), poněvadž v těch okamžicích jsou obě složky let. péchoty schopny nejmenšího odporu a zcela závisí na ochraně letectva stíhacího a bitevního.

Parajednotky seskakují bezprostředně po bombardování buď přímo na cíl anebo do nejbližšího okolí cíle. Samotný seskok parajednotek jest proveden za silné ochrany doprovázejícího stíhacího a bitevního letectva, které během jejich seskoků jednak hlídkuje nad prostorem akce, jednak útočí s malých výšek na zbylé odpory nebo tyto tak dlouho umlčuje, pokud parajednotky nejsou schopny vlastní bojové akce.

Zatím letectvo bombardovací přenáší svoje bombardování do blízkého i dalekého okolí vlastního cíle útoku, aby zabránilo příchodu posil nepřítele.

Není vyloučeno, že bude použito dýmové clony, vytvořené vlastním letectvem anebo jednotkami samotnými, poněvadž jsou vybaveny dýmovými i slzotvornými bombami, aby bylo znemožněno pozorování a účinná palba pozemní obrany nepřítele.

Jedním z velmi úspěšných způsobů klamání nepřítele jest útok speciálních úderných jednotek péchoty frontálně. Při důrazné akci odsávají zálohy nepřítele a úkol jednotek let. péchoty v týlu nepřítele jest značně usnadněn.

Při bojových akcích jsou seskoky prováděny často s velmi malých výšek 150 až 200 m, ba někdy i s nižších výšek, takže padák odbrzdí po otevření jen hlavní náraz a parašutista bezprostředně přistává. Takové seskoky s malých výšek provádějí se nejčastěji v případě silné palby pozemní obrany nepřítele, aby parašutisté byli vystaveni co nejkratší dobu jejich účinné palbě.

Úsilí parajednotek po přistání jest obsadit dominující body prostoru, přehradit komuni-

kace a všechny příchody do prostoru, na kterém mají být provedeny let. výsadky, rozšiřují předmostí, aby zabezpečily vyložení let. výsadek i ostatního bojového materiálu, pak-li jejich úkol byl v tom smyslu.

Velmi nebezpečný jest soustředěný útok parajednotek ve spolupráci s letectvem a s tankovými jednotkami.

Ať se jedná o jakoukoliv akci, parajednotky musí jednat rychle. Jsou velmi zranitelné při přistávání a bezprostředně po přistání, než se mohou zbavit nosných popruhů padáku a dostat se k zásobníkům zbraní, které obsahují jejich automatické zbraně. Zbraně, které mají u sebe, jsou účinné pouze na velmi malou vzdálenost (pistole, automatické zbraně — kulometné pistole, ruční granáty, útočné nože). Proto se budou snažit dostat automatické zbraně co nejrychleji ze zásobníků, a jakmile se jich zmocní a mohou odpovídat vlastní palbou, snaží se za každou cenu vydržeti tak dlouho, pokud nejsou posíleny let. výsadkami nebo zásahem jiných zbraní. Proto musí být na parajednotky zaútočeno okamžitě s největší rychlostí a energií a musí být zničeny před příchodem jejich let. výsadek.

Nutno si dobře uvědomiti, že, i když mají parajednotky svoje vlastní dělostřelectvo ve formě bombardovacího letectva a jejich největší úspěch záleží v momentu překvapení a v rychlosti jejich akcí, tyto jednotky jsou poměrně lehce vyzbrojeny a proto po splnění původního úkolu musí vydržeti a udržeti dosažených úspěchů do příchodu posil a že v dalších akcích pokračují jako koordinované jednotky.

Splnění původní úkol za každou cenu bude pro tyto jednotky základním a rozhodujícím faktorem.

Třežba parajednotky mohou plnit mnohé úkoly zcela samostatně, většinou budou operovat v rámci akce ostatních zbraní. Nejužší spolupráce podle předem vypracovaného časového i prostorového rozvrhu, vzájemná podpora všechúčastněných zbraní, na tom všem záleží, aby bylo dosaženo úspěchu.

Při koordinovaných akcích předvoje musí být připraveny, že najdou před sebou vlastní parajednotky, které často budou mít již obsazené jejich cíle a čekají jen na jejich příchod, aby byly sesíleny nebo vystřídány. Pravidelně to budou rychlé motorisované průzkumné oddíly, jednotky tankové a tyto akce budou klásti velké požadavky na velitele všech stupňů, aby

nedošlo k vzájemnému napadení. V těch akcích vystupuje nový velmi důležitý element, který nesmí být opomíjen v žádné akci, to je spojení.

O spojení bude pojednáno zvlášť, poněvadž spojení jest jednou z nejdůležitějších složek velení.

Všimněme si nyní všeobecně let. výsadek.

Podobně, jako u parajednotek, tak také u let. výsadek nelze vypočítati všechny možnosti použití. Třebaže ve skutečnosti představují jednotky pozemních zbraní, dopravované vzduchem, jejich způsob boje přibližuje se značně charakteristickému způsobu boje parajednotek, často se s ním ztotožňují, hlavně pokud jde o rychlost, s jakou jsou akce prováděny.

Hlavním cílem let. výsadek jsou skoro tytéž objekty jako u parajednotek, pouze s tím rozdílem, že let. výsadky jdou do akce se svojí lehkou i těžkou výzbrojí a jsou schopny plnit veškeré úkoly — pokud jsou k nim patřičně vybaveny — naprosto samostatně.

Je to :

- 1) Obsazení důležitých prostorů a rušivá akce v týlu nebo boku nepřítele za úzké spolupráce parajednotek, které budou mít v takových případech úkol předvoje.
- 2) Útok na obranné postavení nepřítele v jeho týlu. Vzdálenost prostorů let. výsadek od čelných sledů nepřítele bude záležeti na hloubce jeho obranné sestavy a útok bude proveden za současné frontální akce vlastních pozemních sil.
- 3) Přehrazení všech vitálních tepen, jako : ústupových cest, cest pro přesun záloh a bojového materiálu.
- 4) Ničení záloh v týlu nepřítele, zvyšování zmatku, desorganisace, obsazování a držení důležitých vojenských prostorů, důležitých středisek nepřítele, jako průmyslových, hospodářských, sídla vlády atd. atd.

Jest velmi nepravděpodobné, že by let. výsadky byly provedeny tam, kde jest očekáván větší odpor nepřítele a pokud tento prostor nebyl zajištěn buď parajednotkami nebo speciálními údernými jednotkami výsadkovými s kluzáky.

Tyto speciální úderné jednotky výsadkové operují nejčastěji po četách nebo rotách a jsou často účinnější a v akci rychlejší než parajednotky, poněvadž mohou být lépe vyzbrojeni a jejich organisování po přistání jest provedeno ještě rychleji než u parajednotek.

Po splnění svého původního úkolu slučují

se ve větší jednotky koordinované, které jsou pak podřízeny v rámci celé operace veliteli vyšší jednotky, pro kterou plnily původní — preliminerární — úkoly.

Je třeba znovu zdůraznit, že úderné jednotky výsadkové, dopravované kluzáky, dosahují skoro téhož stupně překvapení (bezhluché přistání i s větších dálek), jako parajednotky. Třebaže to jsou jednotky ryze výsadkové, mohou zasáhnouti do akce rychleji a účinněji než parajednotky, poněvadž nejsou po přistání tak rozptýleny a mají veškeré zbraně a to i těžší zbraně ihned po ruce.

Není třeba opět připomínati, že akce let. výsadek ve spolupráci s ostatními pozemními zbraněmi nabývá jen na důrazu a mohutnosti, hlavně ve spolupráci s jednotkami tankovými a motorisovanými.

Velmi pěkný příklad použití let. výsadek ve spolupráci s tankovými jednotkami jest zachován z německého tažení ve Francii a Belgii. Během německého útoku v Belgii v květnu 1940 prokázaly německé let. výsadky, třebaže nebyly zvlášť početné, neocenitelné služby tankové divisi za útoku v Ardenském lese záp. Neufchâteau. Hlavním jejich úkolem byl průzkum v týlu francouzského vojska, podávání zpráv o jeho síle a pohybech, ničení telefonního spojení, zatarasování ústupových cest francouzské armády, úzká spolupráce s pozorovacími a bombardovacími letectvem. Na konec, jsouce posíleny dalšími výsadkami, úspěšně zaútočily do týlu nepřítele, zvyšující tak zmatek ve zmíněném prostoru.

V současné válce bylo použito let. pěchoty, organisované ve větší organické celky, jako prapory, pluky až divise, ovšem nikoliv v témže prostoru a v těchto vyšších jednotkách, nýbrž v celkovém rámci celých operací. Obě složky let. pěchoty jsou dnes vybaveny nejmodernější výzbrojí a výstrojí. Takto vybaveny, mají přirozeně velkou údernou sílu a vliv na průběh celé operace, často významu strategického. To také dokazuje, že je správné německé tvrzení, že jednotka parašutistů nebo let. výsadky je skutečnou bojovou jednotkou, která má všechny předpoklady ke splnění daného úkolu. Není to žádný obětovaný prapor nebo pluk, ponechaný po seskoku nebo vysazení svému osudu. Naopak, tyto jednotky úzce spolupracují se všemi složkami armády, ať již je to pěchota, jednotky tankové, motorisované, dělostřelectvo nebo letectvo.

Se stejnou měrou, s jakou se zvětšuje

množství palebných zdrojů letadel, jejich rychlost a pancéřování, s touž měrou vzrůstá úderná síla let. pěchoty. Jestliže pozemní jednotky budou v jistém smyslu ustupovati svým významem let. pěchotě, neznamena to, že pěchota, jako pozemní zbraň, přestane býti „královnou zbraní“. Pěchota, jako pozemní zbraň, bude vystřídána let. pěchotou ve smyslu nového pojetí moderního způsobu boje, avšak bude stále hlavním činitelem v boji.

Třežba dnešní válka přinesla mnoho poznatků o použití let. pěchoty v moderním vedení boje, možno říci, že jest stále ve vývoji a teprve budoucnost dokáže její pravý význam.

Připojené náčrtky I, Ia, Ib a Ic ukazují schematicky průběh útoku let. pěchoty.

Náčrt II. znázorňuje schematicky útok parapratoru ve spolupráci s tankovými jednotkami a motor. pěchotou.

Náčrt III. znázorňuje schematicky útok let. výsadek s kluzáků za spolupráce s parajednotkami.

PŘÍSTÁVACÍ PLOCHY A ZPŮSOB PŘÍSTÁNÍ.

Způsob, jakým bude proveden seskok nebo přistání motor. letadel nebo kluzáků je silně ovlivňován terénem.

Ať již to jsou parajednotky nebo let. výsadky, není možné jedny ani druhé vysazovati do zvolených prostorů bojové akce, které jsou málo anebo vůbec neznámé. Pravidelně úkolům, které jsou let. pěchotě dány, předchází důkladné letecké průzkumy nebo jsou k dispozici zprávy o prostorech, získané nejrozličnějším způsobem.

Bude vždy přihlíženo k tomu, aby tyto prostory nebyly příliš vzdáleny od prostorů vlastní bojové akce, pokud není k dispozici vhodný letecký materiál, který by jejich nevýhody vyvážil.

Jen zřídka kdy najde se terén, který by vyhovoval všem nutným podmínkám pro bezpečné, utajené a nepřítelům nerušené přistání. Proto jest vždy nutno uvažovati, pokud se týče přistávacích ploch, o čtyřech základních podmínkách:

- 1) Terén — (přehledný, nepřehledný, pokrytý, kopcovitý, lesnatý, jezernatý a podobně).
- 2) Čas — (roční doba, den, noc, úplně, nový měsíc a podobně).
- 3) Povětrnostní podmínky — (vítr, déšť, sníh, vánice, mlha a podobně).
- 4) Situace nepřítele — (prostor nechrá-

něný nebo chráněný nepřítelem, jeho síla, způsob obrany a celková situace na cíli).

Terén vyhlédnutý pro seskok parajednotek anebo přistání let. výsadek mimo normální letištní plochy musí býti pečlivě rekognoskován, studován let. fotografie vertikální i panoramatické, hlášení zprav. agentů, členů páté kolony atd., aby byl získán jasný obraz o terénu a tak zajištěno provedení hladkého průběhu akce.

Příklady z Holandska, Belgie, Norska a odjinud dokazují, jak tyto zprávy byly pracně shromažďovány po značně dlouhou dobu. Na jejich základě byly aplikačně probírány všechny možnosti boje a to jak s důstojníky, tak i s poddůstojníky a mužstvem na mapách, plánech, plastických stolech, dokonce postaveny v zázemí objekty, podobné těm, na které mělo býti útočeno, takže celé akce byly již předem nacvičeny s velkou důkladností a zcela vžity.

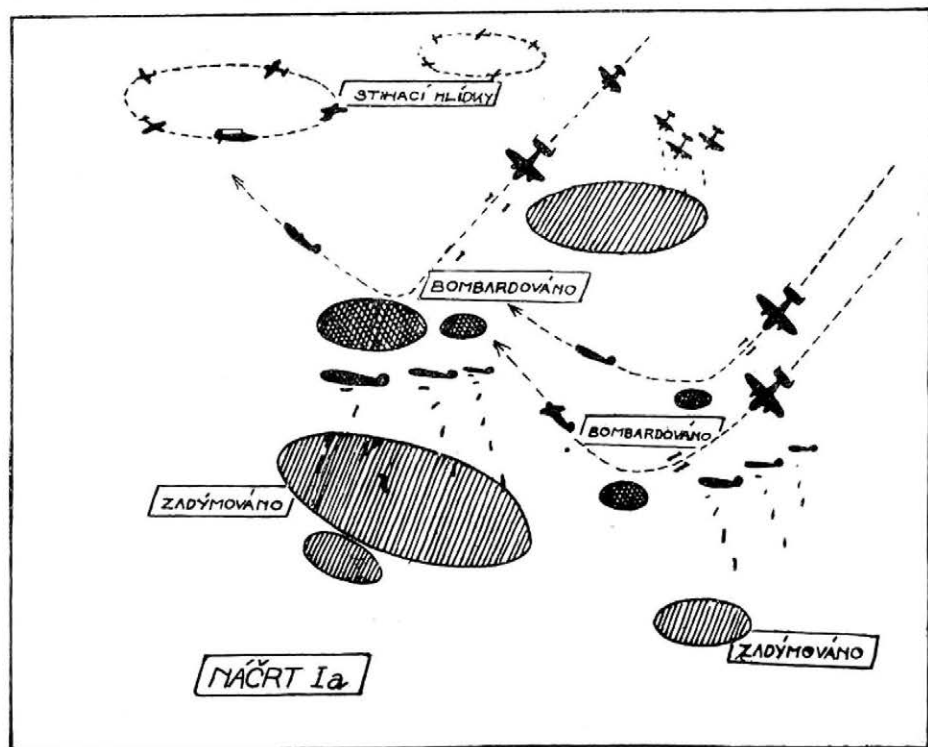
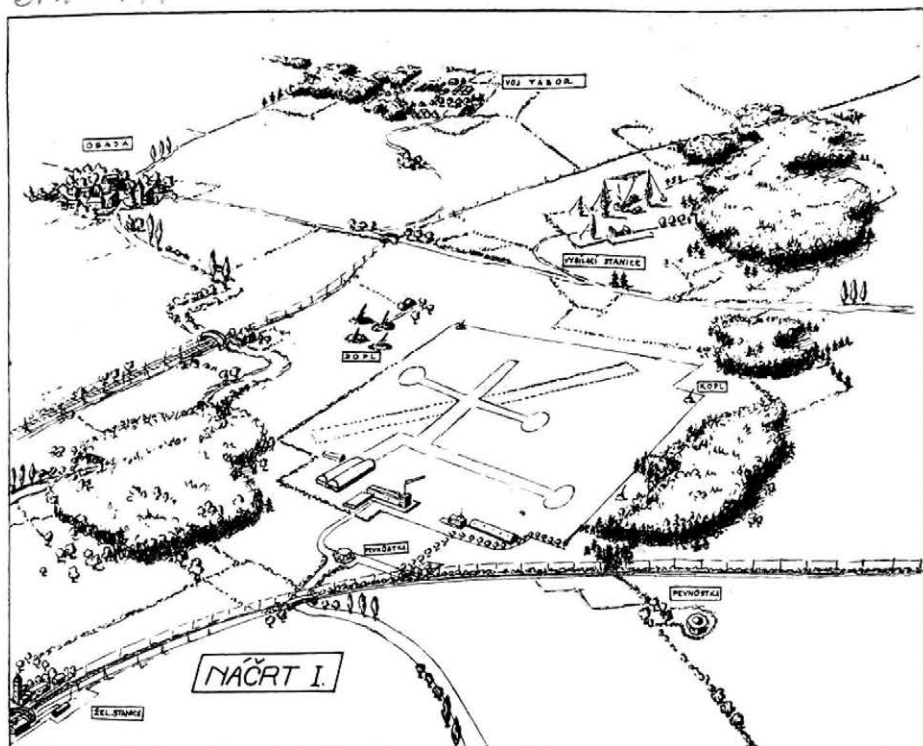
Pokud se týče technického provedení seskoku a přistání letadel a kluzáků, musí býti o nich uvažováno stejným způsobem.

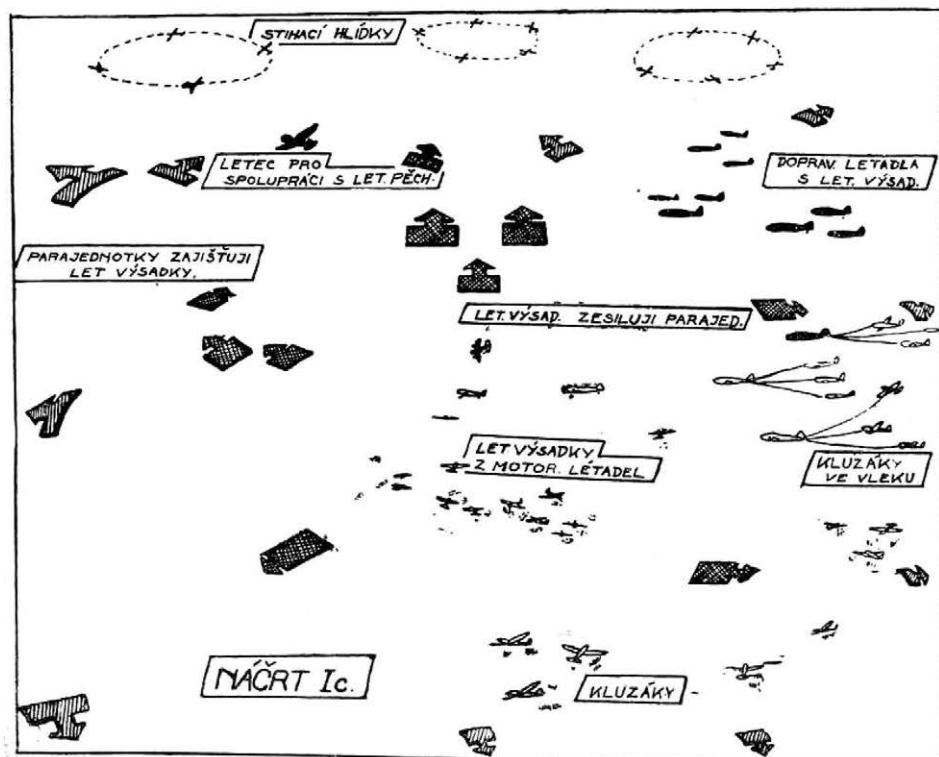
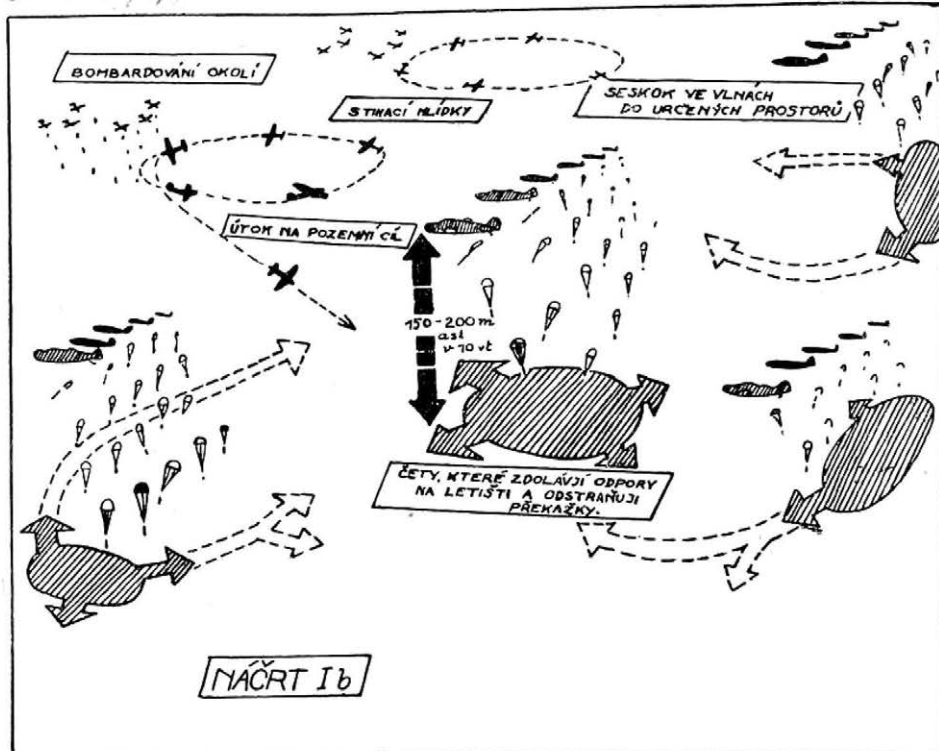
Uvážíme-li potřeby moderní taktiky boje, především charakteristický způsob boje let. pěchoty, můžeme si snadno představit způsob útoku i pravděpodobné prostory její akce.

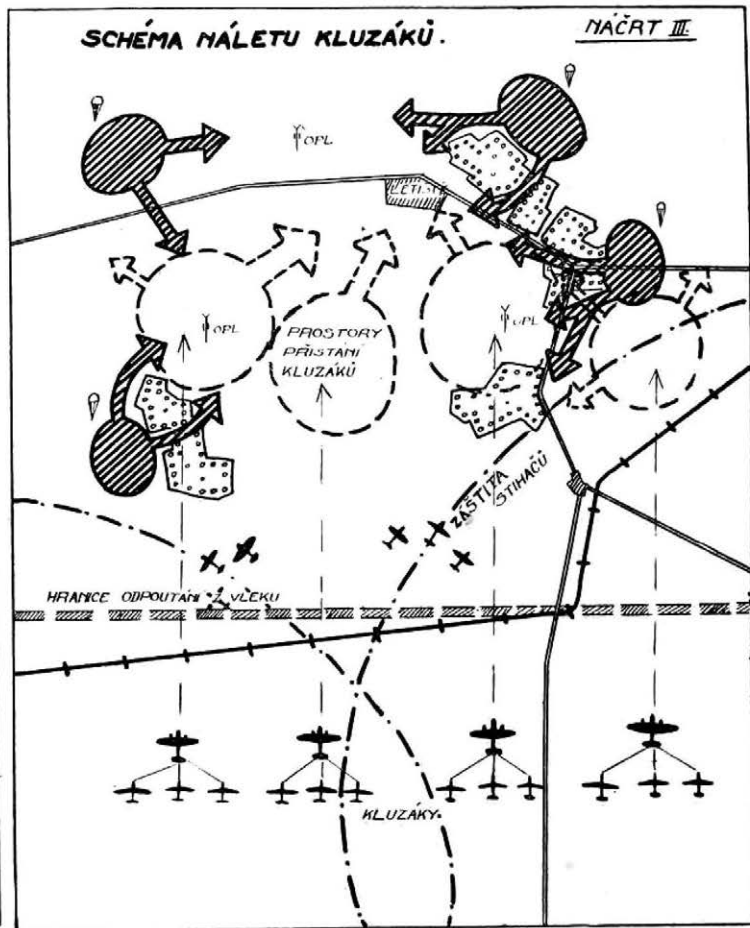
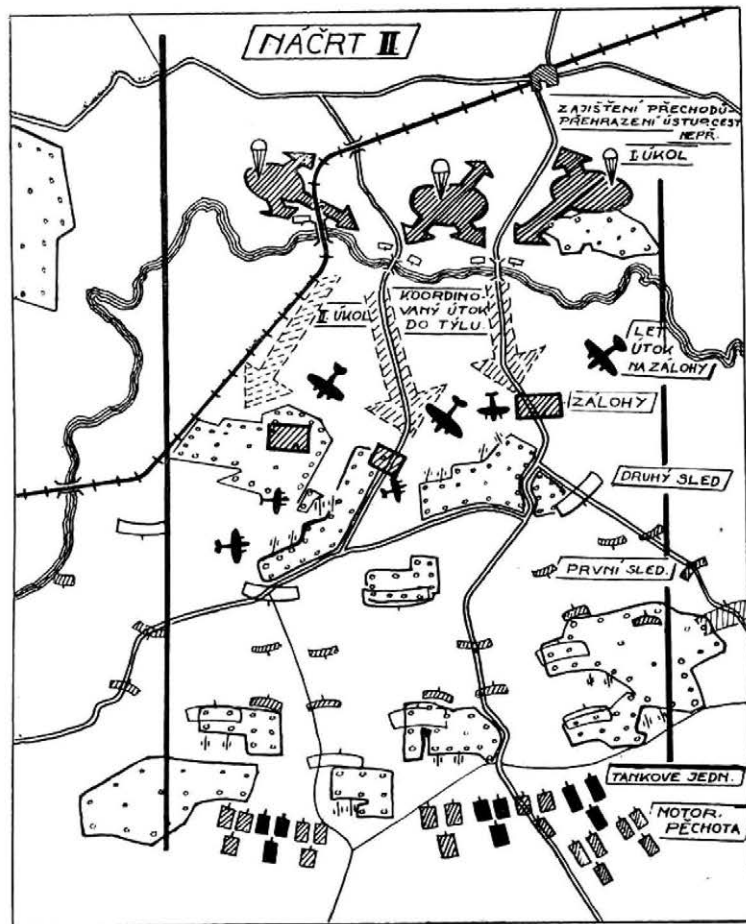
I zde platí zásada najítí takové přistávací plochy, které jsou skryty před nepřátelským pozorováním, nepřítelům neobsazené nebo slabě obsazené. A zase zkušenosti dnešní války dokazují, že parajednotky byly často úspěšně shozeny v odlehlých místech, ba i do lesů (s mýtinami), právě za účelem utajení. Mírně pokrytý terén, někdy i nepřehledný i když ztěžuje rychlé shromáždění jednotek po seskoku, jest pro parajednotky mnohdy větší výhodou než překážkou.

Často to budou prostory málo zalidněné, někdy dokonce plochy pro přistání let. výsadek málo nebo naprosto nevhodné, avšak útočník nebude váhati riskovati zničení letadel a zvláště kluzáků.

Jestliže bylo úkolem parajednotek zmocniti se a obsaditi letiště nebo jiné plochy, vhodné pro přistání let. výsadek, budou shazovány poblíž těchto ploch. Jistě taková situace bude vyžadovati od parajednotek akci noční, aby let. výsadky mohly býti provedeny ihned po sítání anebo časně ráno. Let. výsadky musí býti provedeny během 2-5 hodin po obsazení a zajištění přistávacích ploch. Z tohoto případu jest viděti, jak dokonalá musí býti spolupráce parajednotek a let. výsadek, zvláště jsou-li letecké základny, ze kterých let. výsadky odlétávají, značně vzdálené. Nejdůležitější úlohu v této

0.2-3/44
fázi představuje složka spojení a let. materiál.

Vyskytly se i takové případy, že Němci shazovali hadrové panáky s automatickými strojkami; znázorňující palbu, k odvrácení pozornosti obránce v jiný směr, zatím co na opačných místech seskočili skuteční parašutisté.

Vůdčí myšlenkou a snahou parajednotek musí být získati v každé situaci a za každou cenu tak silnou lokální převahu, která jim umožňuje pevně se zachytiti na zemi a splniti daný úkol bez ohledu na jakékoliv nebezpečí.

Let. výsadky naopak potřebují pro přistání svých dopravních letadel s jejich těžkým bojovým materiálem otevřený, plochý a rovný terén. Zásadně, mají-li být provedeny výsadky mimo normální letištní plochy, musí tak být učiněno na vhodné ploše asi 400×400 m bez vysokých překážek v nejbližším okolí. Jsou však opět známy příklady, že Němci nerozpakovali se vydati letadlo nebezpečí zničení při přistání na nevhodném terénu, jen když účelu bylo dosaženo. Při invasi Holandska přistávala něm. dopravní letadla s let. výsádkami a bojovým materiálem na silnicích bez stromů a telegrafních tyčí, pláží, parkovištích aut, sport. hřištích a pod. V Holandsku byly přistávací plochy velmi často vyznačeny smluvnými značkami členy páté kolony a podle výroku jednoho něm. pilota, přistání na zmíněných plochách bez těchto označení bylo skoro nemožné.

Všeobecně možno říci, že dopravní letadla s let. výsádkami a bojovým materiálem jen ztěžka pokusi se přistáti, pokud přistávací plochy nejsou chráněny parajednotkami, údernými jednotkami kluzákovými, členy páté kolony, tajných organizací nebo jinými vlastními vojenskými jednotkami.

Poněkud jinak situace vypadá při použití kluzáku. Kluzáky nepotřebují zvláštních přistávacích ploch a konečně jejich možné zničení při přistání není pro jejich lacinou a rychlou výrobu problémem.

Jak již bylo dříve poznamenáno, let. výsadky nepřistanou na plochách, které nejsou bezpečné před akcí nepřítelovou.

Při okupaci Rakouska letiště Aspern u Vídně bylo zajištěno nejdříve parajednotkami, zatím co nad letištem a jeho okolím hlídkovala stíhací letadla. Tomu bezprostředně následovalo přistání 37 dopravních letadel, která vložila asi jeden prapor. Ten pak dokončil obsazení letiště a jeho okolí. Potom teprve přistávala letadla s dalšími jednotkami pod velením plukovníka (nyní

general-major) Brauera s dělostřeleckým materiálem, střelivem a jiným bojovým materiálem.

Skoro tentýž postup byl zachován při obsazení Norska, kde snad byl očekáván menší odpor. Obsazení civilního letiště Fornebu u Oslo dne 9. dubna 1940 horskou divísi pod velením gen. Eduarda Dietla bylo vykonáno takto: Zatím co stíhací letadla kroužila nad letištem a jeho okolím, aby zasáhla v případě odporu, nejméně 5 dopravních letadel přistálo každých 30 vteřin. Kulometry byly připraveny k palbě z oken kabin letadel. V jedné hodině bylo vysazeno nejméně 3000 mužů. Během této akce zřítlo se celkem 10 letadel, avšak i s osádkou byly co nejrychleji odklizeny na stranu, aby bylo zajištěno co nejrychlejší a nejhladší vložení největšího počtu. Jednalo se o horskou divísi, přeorganisoanou na výsadkovou.

Jednotky let. pěchoty nejsou dopravovány na místo svého určení pouze dopravními letadly (pozemními), kluzáky, ale také hydroplány, jako tomu bylo v případě invase Holandska a při vpádu do Sovětského Ruska. V Holandsku přistávali Němci hydroplány na kanálech, v Sovětském Rusku na jezerech a jednotky byly doprovovány na břeh ve skládacích člunech.

Vzdálenost letišť, ze kterých let. pěchota startuje, jest všeobecně 200 až 300 km, ale tato vzdálenost od prostoru bojové akce může býti i větší (viz případ akce v Sev. Africe). Tato vzdálenost jest přímo závislá na některých okolnostech a jest značně ovlivňována kromě všeobecné situace, let. materiálem a řadou jiných okolností, které mají vliv na hladký průběh akce.

Kdyby tato letiště byla příliš blízko, otázka utajení by byla velmi komplikována, poněvadž shromažďování letadel a jednotek by jistě neušlo pozornosti nepřátelského letectva a nepřátelským bombardérům by se naskytl velmi dobrý cíl. Jedná-li se o akci denní a ochrana stíhačů je tudíž bezpodmínečně nutná, pak vzdálenost mezi oběma místy musí býti v akčním radiu stíhačů.

Znovu si připomeňme, že výsledek boje let. pěchoty záleží na využití prvých úspěchů, jejich živení a rozšiřování. Při velkých vzdálenostech rozhodnutí učiněna na počátku akce lze jen velmi těžko měniti podle došlých zpráv o průběhu boje a tyto zprávy pak jsou opožděně dodávány jednotkám, jsoucím právě ve vzduchu, poněvadž z důvodů uta-

jení, spojení se základnou jest velmi omezené a lze jen těžko vydávati nové rozkazy.

Jestliže při menších vzdálenostech lze použití v dopravě jednotek vzduchem systému cirkulačního (relay) a tudíž menšího počtu letadel, při větších vzdálenostech jest tato výhoda ztracena. Nutno použití většího počtu letadel, při čemž nastávají obtíže shromažďování, start pravděpodobně z několika letišť, nutná synchronisace celé akce, ztížená spolupráce stíhačů atd.

Konečně prolétávání velkých vzdáleností nezůstává bez následků na fyzický a duševní stav dopravovaných jednotek a leteckého personálu, který též značnou měrou přispívá správným nalétnutím cíle k úspěchu.

Útok let. výsadek, většinou za úzké spolupráce parajednotek, probíhá asi takto:

- 1) Veškerá pozemní obrana nepřítele v prostoru akce jest před příchodem parajednotek vystavena silnému leteckému bombardování a postřelování z kulometů a kanonů s malých výšek. Stíhači opět hlídkují nad prostorem a okolím a chrání tak celou akci před útokem ze vzduchu proti pozemní obraně nepřítelově.
- 2) Předběžná vlna parajednotek anebo úderných jednotek výsadekových s kluzáků útočí a umlčuje pozemní obranu, hlavně OPL a odstraňuje všechny překážky, bránící hladkému přistání.
- 3) Bezprostředně následuje vlna parashutistů s úkolem zdolat zbytky obrany, obsadit veškeré příchody do prostoru, kde mají býti provedeny let. výsadky, zatarasovati komunikace, ničiti spojení a zabrániti příchodu rychlých záloh nepřítele. Tento seskok může býti proveden na několika bodech až 20, 30 km od sebe vzdálených.
- 4) Později — někdy i za několik hodin, což záleží na vývoji situace — následují silné posily parajednotek a let. výsadek do míst, kde prvá vlna měla úspěch.

Povaha boje let. pěchoty toho sama vyžaduje, že obě její složky jsou shazovány nebo vysazovány v hlubokém okruhu vybraného cíle, nikoliv do jednoho místa. Po splnění svých předběžných úkolů, provedené organizaci a zaujetí nové útočné sestavy, vyrazí k dalšímu útoku jako pěší koordinované jednotky.

Útok let. pěchoty, jak již bylo několikrát zdůrazňováno, jest založen na využití a rozšíření sebemenšího úspěchu. Původní plán útoku jest vydán pouze pro prvou část akce a jest pak doplňován na základě vývoje

situace. Rozkazy pro prvou fázi boje jsou však vypracovány do všech sebemenších podrobností, aby nenechávaly nejmenších pochybností. Čím menší akce, tím podrobnější rozkaz. Při tom však, vzhledem k rychlé změně situace, jsou rozkazy vypracovány s velkou pružností a tak jest zřejmé, že úspěšný vývoj celého útoku jest závislý na iniciativě a rozhodnosti velitelů všech stupňů.

Dnes ještě není docela jasné vyřešena myšlenka použití obrněných vozidel pro parajednotky. Jedna z nevýhod let. pěchoty a hlavně parajednotek jest poměrně malá jejich pohyblivost. Tak na př. nejsou schopny sledovati postup tanků především v první fázi útoku, poněvadž jsou příliš zatíženy vši možnou výzbrojí a střelivem. Němci samotní nejsou příliš nakloněni tomuto způsobu boje. Při útoku na vybudovaná hnízda odporů dávají přednost AT zbraním a úderným skupinám s ručními granáty, trhavinami a plamenomety.

Zdá se, že by bylo výhodné opatřit let. pěchotu motor. vozidly, podobnými traktory, aby byla možná doprava hlavně těžkých zbraní terénem, zejména AT kanonů. Němci vyřešili manévrovací schopnost svých těžkých kulometů umístěním jich na lehká pásová vozidla, podobná poněkud anglickým carrierům, která vznikla pravděpodobně modifikací francouzského chenilletu. Toto vozidlo i s osádkou jest snadno dopravitelné létadlem Ju-52.

Dobře připravené a organizované noční akce jsou jistě nepříteli velmi nepříjemné. Seskok i přistání letadel a kluzáků v noci, zvláště za světlé noci, jsou velmi dobře možný, ale obtížné, s nimiž se jednotky setkávají při seskoku za tmavých nocí při určování cílů útoků a orientace v terénu, umožňují často útoky teprve za svítání. Taktika zůstává tatáž, ovšem moment překvapení nesmí býti zanedbán.

Při přesunu let. pěchoty vzduchem, jistě nálet bude proveden tak, že se létadla budou vyhýbatí prostorům, silně chráněným nepřátelským OPL, a hlavně prostorům střeženým letectvem stíhacím. Rovněž místům s hustou sítí hlásek a pozorovatelů, jednak z důvodů utajení, jednak, aby neutrpěly ztráty dříve, než dorazí do určeného prostoru.

VÝZBROJ, VÝSTROJ A ORGANISACE LETECKÉ PĚCHOTY.

Dnes setkáme se u všech armád s určitou standardisací výzbroje, výstroje i organizace, avšak i přes to setkáváme se zde s jistou

pružnosti, právě vzhledem k úkolům, které mohou plnit obě složky let. pěchoty.

Předně nutno let. pěchotu vyzbrojiti nejmodernějšími automatickými a AT zbraněmi a ostatním nutným moderním bojovým materiálem, aby mohla skutečně plnit dané úkoly. Výzbroj let. pěchoty musí býti přiměřena úkolu, aby také mohla úspěšně čeliti všem protiútokům nepřitele, poněvadž cíle musí býti nejen dosaženo, ale také každý úspěch musí býti uhažen.

Zbraně, o kterých se předpokládá, že budou použity v boji později, jsou shazovány padáky nebo dopravovány létadly a kluzáky v okamžiku, kdy se jich skutečně potřebuje a to na žádost (minomety, plamenomety, děla, obrněná vozidla atd.).

Při úvahách o výzbroji let. pěchoty bylo jedním z problémů, jakými zbraněmi parajednotky vyzbrojiti, aby při seskoku nepřekážely a při doskoku parašutistu nezranily, aby tak po případě tímto zraněním nebyl vyřazen z boje. Parašutista nemůže míti těžkou výzbroj zavěšenou při seskoku na pr. na krku nebo ramenech, právě pro silné trhnutí při otevření padáku; nemůže míti dlouhé zbraně, jako pušku, poněvadž by se mohla hlaveň lehce zaplésti do nosných lan padáku; nemůže míti také připevněno nic na zádech, poněvadž tam má padák.

Výzbroj i výstroj parašutistova jest mnohem jednodušší než u příslušníka let. výsadky. Zatím co parašutisté mohou pracovat jednotlivě, jako zpravodajští agenti, členové Páté kolony a pod., nebo v malých skupinkách jako destruktivní, sabotážní a guerillové skupiny a pod. nebo ve větších organických celcích v normální akci jako roty, prapory atd. v rámci větší akce, let. výsadky budou pravidelně operovati jako koordinované celky, vyzbrojené lehkou i těžkou výzbrojí, mohouce tak plniti samostatně i větší úkoly.

Ještě více než u let. výsadek bude výzbroj parajednotek souviseti velmi úzce s daným úkolem. Jest jasné, že parajednotky s úkolem převážně destruktivním budou vyzbrojeny ve velké míře trhavinami s příslušným materiálem, zatím co úderné jednotky budou vyzbrojeny hlavně automatickými zbraněmi a ručními granáty.

Při seskoku mají parašutisté při sobě zbraně jen pro boj zblízka a teprve po seskoku doplňují svojí výzbroj ze zásobníků zbraní, které jsou s nimi současně shazovány.

Ze zbraní, které má parašutista při seskoku u sebe, jsou: velký útočný nůž, revolver nebo pistole v pouzdře anebo prostě v kapse

s několika zásobníky, dále několik ručních granátů. Určitý počet poddůstojníků a mužů v četě jest vyzbrojen kulometnými pistolemi, jako jest: Tommy Gun, Stengun, Schmeisser Maschinengewehr a pod., které mají při seskoku na rameni přes prsa nebo rozloženy na dvě či tři části v kapsách. Určitý počet střeliva mají připraven buď v kapse nebo ve zvláštních bandalírech.

Při seskoku parašutisté nemají pušek ani jiných zbraní, které jsou shazovány ve zvláštních k tomu účelu upravených zásobnících.

Mezi prvou výzbrojí, která jest současně shazována s parašutisty, jsou jejich pušky, lehké i těžké kulomety, AT, pušky s příslušným střelivem, lehké i těžké minomety s normálním i dýmovým střelivem. Na žádost jsou pak shazována malá polní děla, AT kanony, horská děla, příslušné střelivo, plamenomety, optický materiál, ženíjní a spojovací materiál, trhaviny, překážkový materiál, skládací jízdní kola nebo čluny, motocykly, stany atd. atd.

Jest zajímavé, že Němci shazují v zásobnících také některé důležité náhradní součástky běžných motorových vozidel, používaných nepřitelem, aby v případě *imobilnosti* ukořistěných vozidel odnětím nebo zničením některé součástky byla tato učiněna opět provozu schopna. Nejčastěji to jsou svíčky do motoru, raménka rozdělovače, pryžové spoje, kabely, akumulátory, různé šrouby a nářadí, dokonce některé úplné součástky, jako karburátory a pod.

Oděv parašutisty jest normálního vojenského střihu a co nejjednodušší. Pouze před akcí navléká na sebe zvláštní „overall“. Jest vyroben z nepromokavého gabardinu, volně přiléhající, vpředu se uzavírá na uzávěr „Zips“. Nohavice jsou krátké asi nad kolena, rukávy dlouhé nebo krátké nad lokty. Na bocích jest opatřen velkými kapsami a rovněž dvěma vnějšími velkými kapsami náprsními; po stranách overallu jsou dva rozparky, aby měl parašutista přístup k výzbroji pod overalllem. Tento overall se obléká přes uniformu a výzbroj, aby parašutista při seskoku nezachytil o některou část létadla nebo aby výzbroj nepřekážela při otvírání padáku. Po seskoku se overall odkládá, ale nejčastěji se znovu obléká při vhodné příležitosti pod výzbroj.

Stejnokroj parašutisty jest všeobecně asi tento:

Kalhoty jsou dlouhé a volné, podobné kalhotám lyžařským. Po stranách jsou

opatřeny kapsami na knoflík nebo pat. uzáver.

Blůza jest normálního střihu, pokud možno s otevřeným límcem na zapínání ke krku, opatřena opět velkými kapsami.

Přilba jest speciálního tvaru, dobře přiléhající, s velmi malou obrubou, aby byl jednak zmenšen odpor vzduchu, jednak zmenšeno nebezpečí zranění při dopadu. Pravidelně jsou tyto přilby bez zadní obruby. Uvnitř jest přilba dobře vypořádkována pryžovými polštářky a opatřena řemínkem (podbradníkem). Pravidelně jest kamuflována anebo se potahuje sítkou nebo plátnem.

Polní čapka je při seskoku v kapse kalhot.

Rukavice jsou speciální kožené, ale není to nutností; postačí normální vlněné rukavice.

Obuv parašutisty je rovněž speciálně upravena, aby zmírnila dopad při seskoku. Jest vyrobena z velmi dobré kůže, se silnou gumovou anebo koženou podrážkou. Šněruje se po straně a přesahuje kotníky, takže kalhoty se mohou snadno do nich zastrčit. Při seskoku s malých výšek používá se zvláštních pérových podpatků. Podpatek takové obuvi jest oblého tvaru a pozůstává ze dvou částí, které se spojují dohromady podobně jako elektrická žárovka do objímky. Pěra podpatků se před seskokem uvolňují a poněvadž jsou příliš silná, než aby mohla býti znovu pouhou rukou zasunuta zpět, tedy se po seskoku prostě pootočením do strany oddělují od pevné části podpatku a odhodí. Tato pěra jsou 15 až 25 cm dlouhá a při přistání dopad značně zmírňují.

Kolena jsou chráněna zvláštními elastickými nákolenicemi, podobnými těm, jakých užívají fotbaloví brankaři. Jsou připevněny řemínky přes kolena kalhot a po seskoku se odhazují.

Podobným způsobem jsou chráněny lokty. Chránička se rovněž odhazují po seskoku.

Poněvadž při doskoku na nerovný terén může dojíti snadno k vymknutí nohy v kotníku, používá se zvláštních elastických nákolníků, podobných těm, jakých užívají hráči kopané. Mohou býti také plátěné a obalují se jimi nártý a kotníky asi do výše $\frac{1}{2}$ holeně. Pata jest vždy volná. Tato bandáž se po seskoku neodstraňuje, poněvadž jest v botě a při pohybu nijak nepřekáží.

Plynová maska jest normálního tvaru i typu a rovněž protiplynová pláštěnka, která jest obvykle v torbičce, zavěšená na opasku.

Výzbroj a výstroj a rovněž ostatní bojový materiál, který nemůže parašutista vzít při

seskoku s sebou, shazuje se v příslušných zásobnících.

Zásobníky, které jsou parajednotkám shazovány padáky, jsou různého tvaru a velikostí, podle obsahu. Jsou válcového tvaru nebo čtyřstěnné s víkem podélně se otvářejícím na hornější nebo dolejší části jako víko nebo dno. Obal jest kovový či dřevěný, někdy též plátěný s kovovou výztuhou, 1 $\frac{1}{2}$ až 2 m dlouhý, 40 až 45 cm v průměru. Padák je připevněn k jednomu konci obalu, který jest poněkud zúžen a opatřen závěsy. Druhý konec jest opatřen tlumičem nárazů. Padáky zásobníků zmenšují rychlost pádu asi na 8 m za vteřinu, pro kterouto rychlost a náraz jest upraven také tlumič. Pro snadnější dopravu zásobníků po zemi jsou tyto opatřeny sklápěcími kolečky a rukojetmi a možno je velmi snadno transportovati.

Váha zásobníku i s obsahem pohybuje se mezi 150 až 180 kg, ovšem záleží na velikosti, tvaru a materiálu, ze kterého jest dopravovaný předmět vyroben.

Podle obsahu jsou tyto zásobníky nejen určitého tvaru, různých barev, ale jsou také označovány čísly, udávající tak příslušnost k určité jednotce.

Seskakující parašutisté musí během seskoku pozorovati dopady svých zásobníků. Za dne jest to velmi snadné, avšak za noci, zvláště tmavých nocí anebo v nepříznivých povětrnostních podmínkách (mlha, hustý déšť, sníh a pod.) jest pozorování dopadu značně ztíženo a dá často velkou námahu zásobník rychle najíti. Aby hledání bylo nějakým způsobem usnadněno, provádí se pokusy o zamontování malého oscilačního okruhu do zásobníku, který svými kmity dovede přivést pomocí malého přístroje příslušnou posádku k zásobníku.

Rovněž pro potraviny jest používáno zvláštních zásobníků, které nebývají opatřeny zvláště silnými tlumiči nárazů, ba často jsou shazovány i bez padáku s malých výšek. Někdy pro shazování potravin používá se i obyčejných vaků. Tyto zásobníky s potravinami shazují se v místech jednotkami již zajištěných a na jejich žádost.

Pro jemné a citlivé nástroje, jako na př. radiové přístroje, optický materiál a podobné, používá se dobře vypořádkovaných zásobníků s velmi silným tlumičem nárazů, aby bylo zabráněno jejich poškození nebo zničení.

Zásoby potravin, které má každý parašutista, musí vydržeti 2 až 3 dny. Další potraviny a zásoby jsou shazovány na žádost v zásobnících.

Zásoba potravin u vojína parajednotky

pozůstává ze dvou nebo 4 masových konserv, salámu, chleba nebo sucharů, čokolády, speciálních osvěžujících tabletek (citronových, cafeinových), tabletek vitamínu C a pod. Jest mylnou domněnkou, že jsou dávány parašutistům speciální drogy k omámení nebo otupění a podobně.

Obvazový balíček jest přirozeně nutnou součástí výstroje.

Pro velmi těžký nebo objemný materiál zásobníků se nepoužívá. Těžší materiál, jako děla, minomety, plamenomety, AT kanony a podobně shazují se padákem bez obalu, nejčastěji rozložené ve 2 nebo více kusech. Při větší váze jsou opatřeny buďto jedním velkým padákem nebo dvěma či třemi malými; nyní se konají znovu pokusy, shazovat i těžší bojový materiál bez obalu, bez zásobníku i bez padáku.

Bylo také zkoušeno dopravovati asi 30 kg materiálu se seskakujícím parašutistou. Poněvadž padák by toto zatížení nemohl při sestupu dobře odbrzditi, byl materiál zavěšen na lanko, navinuté na cívku, kterou má parašutista připevněnou vpředu na opasku. Asi v 80 m nad zemí parašutista lanko uvolní; toto jest tíhou materiálu odvinováno, při čemž prudkému dopadu jest zamezeno automatickou brzdou na cívce. Padák, odlehčen o váhu materiálu, odbrzdí pád parašutisty, který pak přistává normální rychlostí 6-9 m za vteřinu.

Dnes již není tajemstvím ani novinkou, že parajednotky při svých akcích jsou vyzbrojeny také obrněnými vozidly, které jsou buďto vyloženy s dopravních letadel či kluzáků nebo přímo vypouštěny s dopravních letadel, těsně nad zemí letících. Jsou to pravidelně jedno- nebo dvoumístná lehká obrněná vozidla nebo malé tanky, zavěšené pod trupem nebo mezi podvozkem letadla; řidič vozidla, který jest často současně střelcem z kulometu, těsně před vypuštěním vozidla ze závěsu spustí motor a zařadí rychlost, odpovídající rychlosti letadla v okamžiku vypuštění. Takto vypuštěné vozidlo nebo malý tank může ihned velmi vydatně zasáhnouti do boje. Velmi vhodnou plochou pro takové vysazení jsou kromě normální letecké plochy, rovné a široké silnice, rovná pole a louky, parkoviště aut a podobně. Výška vypuštění vozidla ze závěsu jest asi 1½ až 2½ m. Němci používají k dopravě svých tanků letadla typu Ju-52 a Ju-90. Letadlo Ju-52 jest schopno unést 1 tank Pz KW 1 (7 tun) nebo Pz KW 2 (9 tun) nebo 3 polské tanky (2½ t.), Ju-90 unese 3 tanky Sr (3½ tuny) — původně československé

v poslední době pak dopravují tanky až 12 tun těžké.

Pokud se týče padákového materiálu, jest většinou používáno u všech armád padáku automatického, který se po vyskočení s letadla samočinně otevírá v určité bezpečné vzdálenosti od letického letadla. Jest to padák naprosto spolehlivý.

Skládá se z 28 hedvábných klínů, tvořících vrchlík, z 28 nosných lan, z vnějšího a vnitřního obalu, závěsu a nosných popruhů s pojistnou přeskou. Každý klín vrchlíku, který jest z balonového hedvábí, skládá se opět ze 4 výplní, označených A, B, C a D, sešitých postupně směrem k vrcholku padáku. Vrchlík jest zkoušen na trhnutí a námahu asi 25 kg na 1 cm.

Nosné provazce jsou pleteny ze čtyř pramenů hedvábného provazce, zkoušeného na trhnutí na 50 kg, obaleného ještě hedvábným pláštěm, s námahou 25 kg, takže celé lano snese námahu asi 100 kg na 1 cm.

Nosné popruhy jsou z tkaného materiálu a každý popruh jest zkoušen na námahu 1.125 kg. Části nosných popruhů jsou dvojité a v tom případě jest jejich odolnost pouze 2.025 kg. Všechny kovové části jsou zkoušeny na námahu 510 kg.

Nutno tomu rozumět tak, že všechny tyto zkoušky jsou konány na náhlé trhnutí a velkou námahu. Během seskoku tato námaha jednotlivých částí padáku jest poznenáhla s postupným otevíráním padáku.

Padáky bývají někdy napouštěny hořlavou látkou, takže po přistání mohou býti okamžitě zničeny. Nechoří plamenem, ale doutnají a zpopelní. Takto připravené padáky mají význam zvláště pro jednotlivé parašutisty nebo malé skupiny, které jsou vysílány samostatně ke zvláštním úkolům.

Při bojové akci používá se padáku různých barev za účelem rozeznání velitele, jednotek, zásobníků a podobně. Bývají barvy bílé, zelené, hnědé, černé, někdy také svrchu kamuflované.

Padáku volného, který si otevírá parašutista sám, užívá se jen ve zcela výjimečných případech. Seskok tímto padákem může býti proveden se značné výše, parašutista prolétává velkou část dráhy volným pádem a teprve ve výši 200 až 150 m nad zemí padák otevírá. Výhoda tohoto padáku a způsobu seskoku spočívá v tom, že dopravní letadla nalétávají prostor ve velké výši, nevystavují se tak palbě pozemní obrany nepřítele, rovněž parašutista stává se terčem její palby jen po velmi krátkou dobu.

Ošetřování i uskladnění padákového

2-2-3/44
materiálu věnuje se velká péče a dozor nad správným zacházením a uskladněním jest vždy svěřován důstojníku, který vždy musí býti připraven provést seskok s kterýmkoliv padákem. Rovněž balení padáků jest svěřováno speciálně vycvičenému personálu.

Studujeme-li bojové akce jednotlivých parajednotek, setkáváme se často s různou organizací, kterou si vynutily úkoly jim svěřené. Tedy i v organizaci obou složek let. pěchoty setkáváme se s jistou pružností a možností přizpůsobiti výzbroj, sílu a uspořádání podle daného úkolu.

Přihlížíme-li k let. pěchotě po stránce věcné, vidíme, že se skládá ze dvou velkých samostatných částí:

- 1) Taktické.
- 2) Technicko-dopravní.

Po stránce taktické se nám opět dělí na:

- a) sled bojový,
- b) sled zadní.

Je jasné, že často bude sestava let. pěchoty ovlivňována možností dopravy, jak jednotek, tak i bojového materiálu.

V sestavě jednotek let. pěchoty nalézáme všechny složky zbraní, které jsou schopny dopravy vzduchem se svojí lehkou i těžkou výzbrojí.

Setkáváme se u nich se všemi variacemi jednotek, které se vyskytují u pozemních zbraní, ať již to jsou speciální úderné jednotky anebo normální jednotky technické, jako ženijní, telegrafní, tankové, AT jednotky atd., ovšem kromě nutného technického personálu, jako jsou řidiči motor. vozidel, mechanici, zbrojníci a podobně. Z toho vysvítá, že každá jednotka let. pěchoty dělí se na:

- a) bojový sled, který představuje asi 75% celkového počtu jednotky a který skutečně odlétává do bojové akce a
- b) zadní sled, který jest tvořen zbytkem jednotky, t.j. asi 25% celkového počtu a skládá se kromě z technického personálu také z nevyvčiených jednotlivců (nováčků), nemocných a podobně.

Početní stav normální parašutistické nebo výsadkové roty pohybuje se mezi 120 až 190 muži, zatím co doprovodné roty let. pěchoty vykazují poněkud nižší početní stavy. U doprovodných rot síla bojového sledu pohybuje se mezi 100 až 120 muži, naproti tomu jejich zadní sled a to především doprav. družstvo (motor. vozidla) jest asi o 20 až 25% vyšší než u ostatních rot.

Všeobecně možno konstatovati, že početní

stavy jednotek let. pěchoty jsou o něco nižší počet. stavů normálních jednotek pozemních zbraní, pokud se ovšem jedná o bojové sledy, které jdou skutečně do akce. Avšak tyto nižší stavy jsou vyváženy větší dotací především automatických zbraní a počtu velitelů všech stupňů.

Tato větší dotace všech automatických zbraní je nutností vzhledem k úkolům jednotek let. pěchoty a proto palebná síla na příklad jednoho praporu let. pěchoty — parašutistického nebo výsadkového — jest nepoměrně větší než normálního pěšího praporu.

Jen zřídka jsou shazovány parajednotky větší než prapor v jedné vlně a do téhož prostoru. Ovšem není vyloučeno, že proti klíčovému bodu jest shozena větší jednotka, kombinovaná s let. výsádkami a ve spolupráci s jinými zbraněmi.

Jestliže počet. stav bojového sledu paraprporu pohybuje se asi kolem čísla 600, následující tabulky III, IV a V a VI dají nám o této jednotce jasnější obraz, pokud se týče počet. stavů, výzbroje a počtu nutných dopravních letadel.

Jak již bylo dříve poznamenáno, organizace i výzbroj let. pěchoty jest silně ovlivňována charakteristikou boje, daným úkolem a možnostmi dopravy s příslušným bojovým materiálem. Tak na př. třebaže Němci mají organizaci parajednotek celkově ustálenou, při jejich akci v Norsku byla zjištěna paradržstva, která se skládala kromě velitelství ze 13 mužů různé výzbrojených. Z připojené tabulky VII, která podrobně vykazuje počet i výzbroj družstva, vysvítá, že se asi jedná o speciální paradržstvo s úkolem destruktivním. Z této tabulky možno také zjistiti obsah jejich zásobníků.

Výzbroj, výstroj a organizace let. výsadek neliší se valně od parajednotek, pokud nejsou vybaveny těžkým bojovým materiálem dělostřeleckým a tankovým.

Není pochybnosti o tom, že v budoucnu organizace, výzbroj a výcvik všech pozemních zbraní bude velmi pružný, právě vzhledem k požadavkům moderního způsobu vedení boje, aby tyto jednotky mohly býti okamžitě bez velkých obtíží použity jako jednotky výsadkové, pokud ovšem jsou schopny dopravy vzduchem.

Přistupujeme nyní k další samostatné části, to jest technicko-dopravní.

Je dosti nepravděpodobné, že by let. pěchota disponovala svým vlastním letecko-dopravním parkem. Tato skutečnost by jen zvyšovala různorodost let. pěchoty k jejím

	Počet stav	Pušky	Kulomet. pistole	Lehký kulomet	5 cm minomet	AT pušky	8.1 cm minomet	Težký kulomet	Zásobníků zbraní	Počet létadel.
Paraprapor	600	Pušky a pistole mají všichni, kteří nejsou vyzbrojeni některou uvedenou zbraní.	63	72	9	9	4	8	212	53
Pararota	144		21	24	3	3	-	-	48	12
Para doprov. rota	120		--	--	-	-	4	8	48	12
Paračeta	42		7	6	1	1	-	-	12	3
Para četa těž. kul.	31		--	--	-	-	-	4	12	3
Para četa 8.1 cm min.	40		--	--	-	-	4	-	16	4
Paradružstvo	10		2	2	-	-	-	-	4	1
Para druž. těž. kul.	12		--	--	-	-	-	2	4	1
Druž. 8.1 cm min.	10		--	--	-	-	2	-	4	1
Para druž. 5 cm min.	3		--	--	-	-	-	-	2	1
Para druž. AT pušek	3		--	--	-	-	-	-	2	

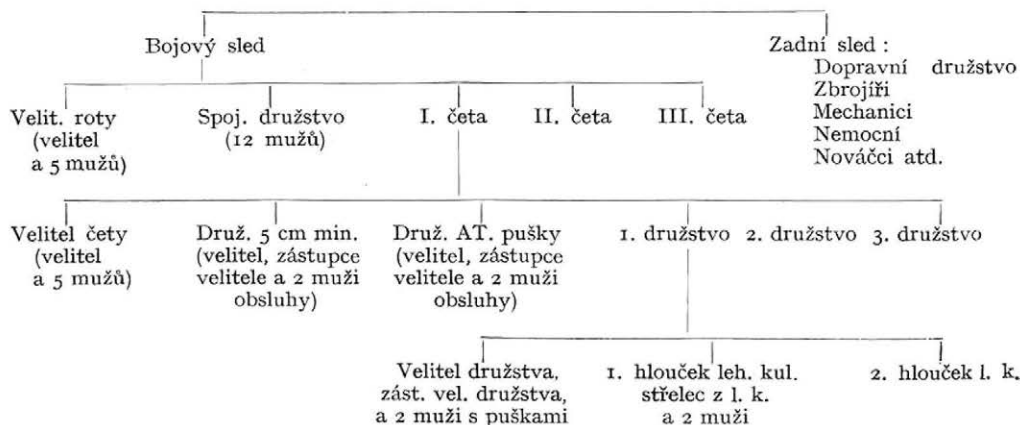
Velit. parapraporu se spoj. družstvem jest asi 60 mužů v 5 létadlech.

Velit. pararoty se spoj. družstvem (asi 12 mužů) jest dopravováno létadlem s menší posádkou, na příklad s družstvy 5 cm min. a AT pušek a pro svůj materiál používají přebítečných zásobníků těchto družstev.

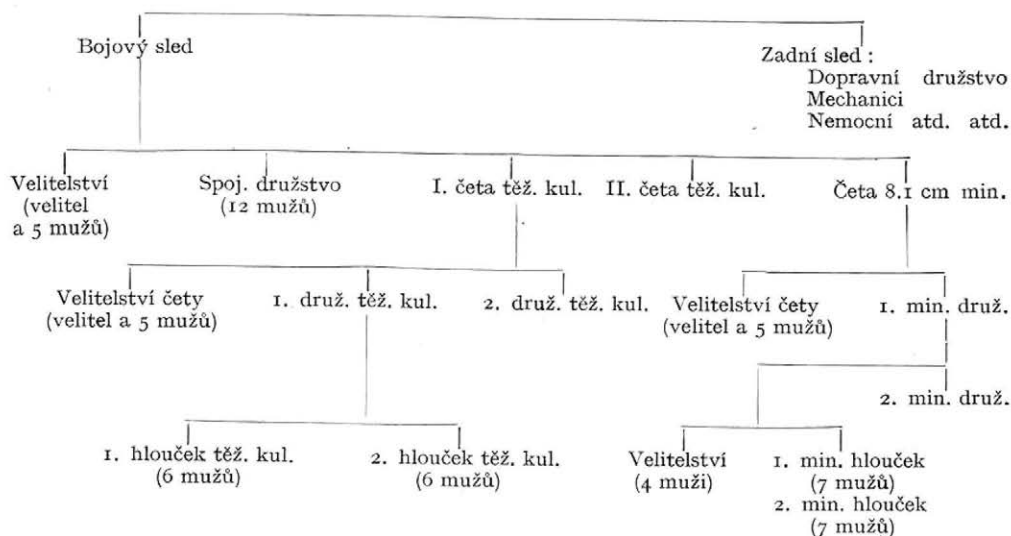
Velit. roty má zbytek leh. kul. a autom. (kulometných) pistolí.

TABULKA IV.

Organisace německé pararoty.

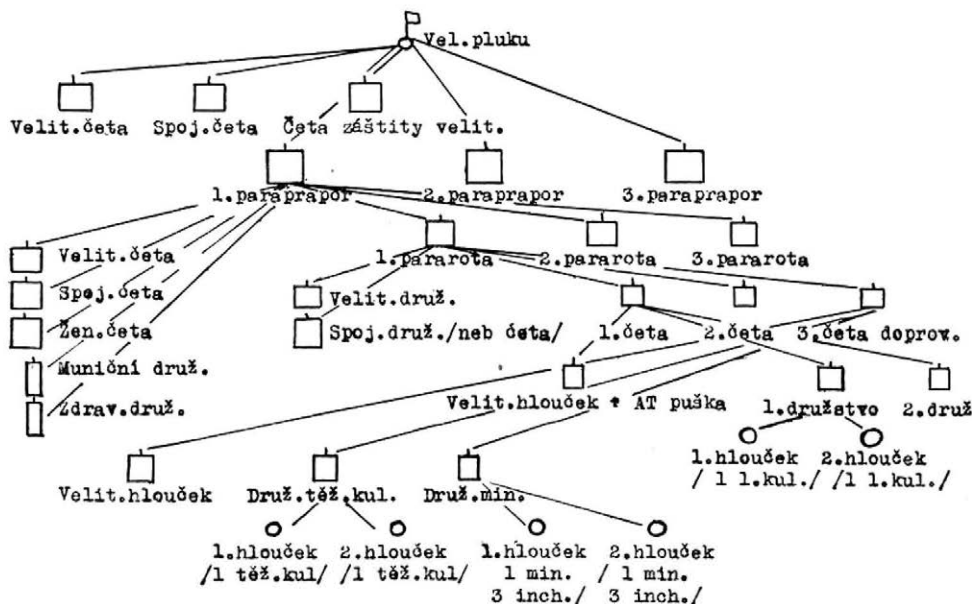

Organisace německé para-doprov. roty.

TABULKA VI.

Jiný typ organisace boj.sledu para-pluku.

	Puška	Bendalir na střel.	Polní dalekohled	Polní kompas	Kapesní lampička	Ruční granáty	Dymové granáty	Smýk na ruč.gr.	Zásobník pro kul.	Zapalovač	Časovací zapalovač	Sochor	Ryč	Leh.kul.	Brašna s nářadím	Podtavec pro l.kul.	Nosné pouzdrky pro l.k.	Dýmovnice	Nážky na drát	Schránky s trhavinami	Nalče	Bleskovice	Poznačovačlo	120 m drátu	Kulomet,pistole	Kiny	Vrtákové náleže	Pozdro na kul.pistole.
Vel.skupiny	1	1	1	1	1	4	2	1	1	15	10	1	1	1	1	1	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Čís.1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	1	1	-	Čís.1	provádí záštitu	-	-	-	-	-	-	-	-
Čís.2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	1	-	Čís.2	provádí záštitu	-	-	-	-	-	-	-	-
Čís.3	1	1	-	-	-	3	1	1	3	-	-	-	1	-	-	1	1	-	Čís.3	provádí nadýmování	-	-	-	-	-	-	-	-
Zásobník č.1	2	2	1	2	2	7	2	2	6	15	10	1	3	1	1	1	2	1										
Zást.vel.skup.	1	1	1	1	1	6	2	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	zástupce vel.skup.střel. drát									
Čís.1	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	1	1	1	1	-	-	Čís.1									
Čís.2	-	-	-	-	-	-	-	-	3	-	-	-	1	-	-	-	1	-	Čís.2	provádí záštitu	-	-	-	-	-	-	-	-
Čís.3	1	1	-	-	-	3	1	2	-	-	-	-	1	-	-	-	1	-	Čís.3	provádí nadýmování	-	-	-	-	-	-	-	-
Zásobník čis.2	2	2	1	2	2	9	2	2	6	-	-	-	3	1	1	1	1	1										
Střel.z kul.pist.	-	-	-	-	-	2	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1							1		2	
Čís.1	1	1	-	-	-	4	1	1	15	-	-	-	1	-	-	-	-	-	2	1								
Čís.2	1	1	-	-	-	6	1	1	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	2	1	10						Destruk.akup.	
Čís.3	1	1	-	-	-	6	1	1	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	2	-	1							
Čís.4	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	2	-	1							
Zásobník č.3	4	4	-	-	-	13	2	4	-	15	-	-	4	-	-	-	-	1	4	6	10	2	1	1	4	4	2	

neprospěchu. Ostatně i kdyby podobné letecko-dopravní tělo bylo stálou součástí let. pěchoty, jistě by ho nebylo intenzivně využito. Vyskytly by se i obtíže v technickém výcviku, který jest jen čistě letecký.

Proto se dá předpokládati, že let. pěchota bude spíše součástí letectva anebo složkou letectvu velmi blízkou. Ruské i německé pravidelné jednotky let. pěchoty jsou součástí letectva.

Velitelství letectva a vyšší velitelství let. pěchoty budou vždy úzce spolupracovat a u velitelství let. pěchoty bude vždy styčný důstojník letectva, který bude současně technickým poradcem velitele let. pěchoty.

Jednotky dopravního letectva, která spolupracuje s let. péčotou, jsou všeobecně paralelně organizovány s let. péčotou, kterou dopravují nebo zásobují. Na příklad: jedna letka (asi 12 létadel) odpovídá asi jedné pararotě, jedna peruť asi jednomu parapraporu. Ovšem, to nevylučuje změny, vyžaduje-li toho úkol a situace.

Vedle těchto normálních let, dopravních jednotek jsou ještě jednotky speciální, jako letky pro spolupráci, spojovací, zásobovací a podobně. Letectvo bombardovací, stíhací i bitevní

zůstává samostatnou složkou letectva a jest
přidělováno jen na žádost vyššího velitelství.

Ve skupině dopravního letectva pro let. pěchotu jsou utvořeny zvláštní jednotky kluzákové, které jsou určeny pro dopravu jednotek i materiálu všeho druhu a jsou schopny dopravovati materiál 12 až 15 tun těžký na velmi značnou vzdálenost.

Jejich organizace jest rovněž paralelně
uzpůsobena potřebám let. výsadek.

Kluzáků používají parajednotky jen velmi zřídka; posádky (let. výsadky) kluzáků nejsou opatřovány padáky.

DOPRAVA LETECKÉ PĚCHOTY VZDUCHEM.

Letecká pěchota je dopravována na místo vlastního boje létadly nebo kluzáky.

Význačnou vlastností letecké pěchoty je rychlost, s jakou provádí každou bojovou akci. Její velká pohyblivost a možnost rychlého přesunu do prostoru vlastní akce a to i ze vzdálených základen je usnadněna velikou rychlostí a akčním radiem moderních letadel.

Dopraviti vojenské jednotky vzduchem

o. 2-3/41
s jejich lehkou i těžkou výzbrojí nebylo a dosud není lehkou záležitostí.

Jednou z velikých obtíží bylo balení a vybalování, nakládání a vykládání výzbroje a bojového materiálu vůbec. Tak některé předměty mají příliš velkou váhu, jiné jsou opět velmi objemné, jedny jsou pevné, jiné křehké.

Jak již bylo řečeno, rychlost je jednou z nejvýznamnějších vlastností letecké pěchoty. Proto naložení i vyložení nákladu, ať již živého nebo mrtvého, musí být provedeno v nejkratším čase.

Doprava paragrafů, které seskakují padáky, nepředstavovala takových obtíží, jako doprava těžkého bojového materiálu, jakým je na př. dělostřelecký nebo tankový. Tento materiál vyžaduje pro svoji dopravu speciálně upravených letadel, při čemž musí být šetřeno s ložnou plochou letadel a sebemenšího únosného prostoru musí být co nejehospodárněji využito.

Často nebude možno dopravovati mužstvo a těžký materiál současně v témže letadle právě pro velkou váhu dopravovaného materiálu, jako na př. tanky, jejich posádku a mechaniky a mužstvo, nutně k provozu těchto vozidel. Budou to jenom bojová vozidla s jejich osádkami.

Jiná otázka, která je velmi důležitá, je ta, v jakém stavu je tento těžký bojový materiál dopravován, je-li schopen po jeho shození nebo vyložení okamžitého použití, na př. těžké dělostřelectvo, kde je k dopravě jednoho děla zapotřebí někdy několika letadel. Další otázka, která se v tomto

případě vyskytuje, je otázka motorické síly, které je zapotřebí k zatažení těžkého kusu do pal. postavení nebo k jeho přemístění.

Z uvedených příkladů vysvitá, že při jisté těžkopádnosti podobného bojového materiálu bude tento shazován a nebo vykládán jen do prostoru bezpečně zajištěného.

Dedukcí všech těchto problémů přišlo se k otázce typů letadel, jichž se má pro tyto účely použít.

Základní požadavek na letadla byl: velká únosnost, veliký akční radius, přiměřená rychlost (hlavně veliké rozpětí mezi max. a min. rychlostí, aby parašutisté po seskoku, nebyli příliš rozptýleni po prostoru), vlastní obrana proti útokům se vzduchu, schopnost použití letadla po vyložení jako letadla bojového.

Z počátku se domnívali, že pro tento účel možno použít každého doprav. letadla po menší technické adaptaci. Praxe však ukázala, že podobná provisoria nadělala mnoho škod.

Každá armáda má svoje charakteristické typy letadel pro dopravu své letecké pěchoty. Pravidelně jsou to těžká, vícemotorová letadla o veliké únosnosti a ložné ploše. Akční radius těchto letadel pohybuje se kolem 1000 km.

Německo má na př. dnes několik velmi dobrých 2-, 3- a 4-motorových letadel o výtečných vlastnostech.

Pro zajímavost uvádím v tabulce několik nejznámějších letadel, kterých Němci používají pro dopravu let. pěchoty:

	Únosnost	Rychlost	Akční radius	Mužů
Junkers Ju-52/3 ..	1.850 kg	260 km	950 km	14-20
Junkers Ju-90 ..	2.000 „	360 „	1.250 „	40
Condor FW-200 ..	2.150 „	340 „	800 „	30
Blöhm & Voss L 42 ..	2.100 „	340 „	1.600 „	30

Tabulka vykazuje výkony pouze za nejvýhodnějších povětrnostních podmínek.

Některá z těchto letadel jsou zvláště upravena pro dopravu těžkého boj. materiálu, jako Ju-90, pro dopravu tanků.

Nejznámější německé letadlo je Ju-52/3, které přes svoji poměrně malou rychlost i únosnost se nejlépe osvědčilo. Alespoň tak Němci sami tvrdí.

O britských letadlech pro let. pěchotu není možno z důvodů utajení se zmiňovati, ale jistě nešlo bystrým pozorovatelům, že z prvních používaných typů to byl Armstrong,

Whitworth Whitley, dále Wellington a pro dopravu jednotek Bristol Bombay. Tato letadla dnes již daleko nevyhovují požadavkům.

Nejznámější a nejúspěšnější americké letadlo pro let. pěchotu je známý Douglas C.47s (D.C. 3s).

Jsou různé možnosti pro jeho naložení:

- 1) Těžký minomet, jeden kulomet a 15 mužů;
- 2) jedna 75 mm houfnice, jeden Jeep (malé 4-kolové motorové vozidlo) a 8 mužů;

3) dva AT kanony, příslušné střelivo a 11 mužů;

4) 16-20 mužů s výzbrojí;

5) 4 motocykly, 4 bicykly a 12 mužů.

Bojové nálety parajednotkami provádí se ve vlnách za sebou, čímž se dosáhne značné koncentrace na velmi malé ploše. Létadla letí vedle sebe nebo v trojčlenných rojích ve formě písmene V o hloubce asi 100 m, vždy však v takové formaci, která vzhledem k úkolu umožňuje jednotce zaujmouti po seskoku nejvýhodnější sestavu.

Při velikých akcích většího počtu jednotek, je třeba také velkého počtu létadel a kluzáků o velké únosnosti a akčním radiu, hlavně jde-li o akci na větší vzdálenost. Jsou-li letecké základny od místa akce do 300 km, pak možno použít metody cirkulační (relais), kde létadla po shoení, resp. vyložení let. pěchoty se opět vrací pro další jednotky, mezi tím, co již odstartovala další létadla, takže tím se udržuje nepřetržitý řetěz létadel v provozu.

Každý takový přesun vyžaduje pečlivé přípravy po stránce časové i prostorové. Přesné dodržení programu je v takovém případě naprostou nutností, aby jednotlivé vlny nebyly roztrženy.

Aby bylo využito veškeré motorické síly doprav. létadel a zvýšena nepřímo jejich únosnost, dělali Němci již dávno pokusy s kluzáky. Již v roce 1934 Rusové provedli několik vleků kluzáků za motorovým létadlem na vzdálenost skoro 1300 km mezi Moskvou a Batajskem.

Není žádnou obtíží dopraviti tímto způsobem 12-40 plně vyzbrojených mužů a konají se i pokusy s kluzáky pro 100-140 mužů a s únosností bojového materiálu až 14 tun.

Pro stavbu a použití kluzáků mluví mnoho jejich předností:

Jednoduchá konstrukce, velmi nízká výrobní cena, krátká doba stavby, možnosti použití laciného materiálu, který nevyžaduje takového výběru při konstrukci motorových létadel.

Jedna z největších výhod kluzáku je možnost přistání na takových plochách, kde motorové létadlo nemůže přistáti a má ještě tu výhodu, že se může ve vzduchu pohybovati skoro bezhlučně, po odpoutání od motor. létadla změnití směr letu za současné změny směru letu motor. létadla a zmásti tak dokonale naslouchací službu nepříteli.

Na kluzák neklade se takových požadavků jako na motor. létadla, poněvadž může někdy sloužiti jen k jedinému operačnímu letu.

Kluzáky po odpoutání přistanou až 60 km i více od místa odpoutání. Odpoutány ve výšce 3000 m, dosáhnou klouzáním vzdálenosti až 65 km a mohou dosáhnouti — v přízemních výškách po předchozím střemhlavém letu — rychlosti až 270 km za hod.

Naproti tomu kluzák ve vleku za motorovým létadlem je těžko řiditelný za letu v mracích anebo za špatné viditelnosti. Tudíž použití kluzáku za noci a za nedostatečné viditelnosti je dosti omezené.

Kluzáky jsou opatřeny podvozky, které po startu mohou býti odhozeny a kluzáky pak přistávají na lyži, která doběh po přistání značně zkracuje.

Kluzáky bývají 3-4 ve vleku ve formaci V, nikdy za sebou.

Aby se snížilo nebezpečí letu s kluzáky za tmavých nocí a při malé viditelnosti na minimum, opatřují se speciálními navigačními přístroji pro lety bez viditelnosti. Tažný kabel se natírá fosforeskující látkou, takže je na určitou vzdálenost viditelný. Pilot kluzáku s pilotem motor. létadla je spojen telefonicky.

Na ochranu proti pozorování pozemnímu opatřují se kluzáky stejným tmavým nátěrem jako noční bombardovací létadla.

Klouzavá vzdálenost kluzáku je přímo závislá na konstrukci kluzáku (úhel klouzavosti), na výšce, ve které se odpoutává od motor. létadla, jeho zatížení, povětrnostních poměrů.

Příští tabulka udává klouzavou vzdálenost kluzáku pro 10 plně vyzbrojených mužů:

Rychlost větru v km	Výška odpoutání v m	Vzdálenost doletu v km		Rychlost kluzáku v km	
		proti větru	po větru	proti větru	po větru
15	3.000	49	62	121	150
30	4.500	56	94	92	152
45	4.500	46	102	76	166
60	4.500	38	110	62	183

(Pokračování v příštím čísle.)